

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 P 097068 21 GŽ

Novi Travnik: 09.03.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Stana Imamović, kao predsjednica vijeća, Alma Islamović i Nijaz Krnjić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A.T. sin M. iz G.V.-U.,, zastupan po punomoćniku Midhatu Gekić, advokatu iz Gornjeg Vakufa-Uskoplja, protiv tuženog E.M. sin V.,, G.V.U.-, zastupan po punomoćniku Mesudu Duvnjak, advokatu iz Bugojna, radi predaje u posjed pokretnih stvari, vrijednost spora 30.001,00 KM, odlučujući po žalbama tuženog izjavljenim po punomoćniku Mesudu Duvnjak, advokatu iz Bugojna i punomoćniku u žalbenom postupku Admiru Smailagić, advokatu iz Travnika, protiv presude Općinskog suda u Bugojnu, broj 46 0 P 097068 20 P od 07.09.2021.godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.03.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu, broj 46 0 P 097068 20 P od 07.09.2021.godine.

Obrazloženje

Osporenom prvostepenom presudom odlučeno je kako slijedi:

„Obavezuje se tuženi E.M. sin V. da tužitelju A.T. sinu M. preda u posjed pokretne stvari, koje se nalaze u poslovnom objektu Mesnica „M.“ vlasništvo tuženog u Gornjem Vakufu-Uskoplju, i to:

- Rashladna ležeća vitrina 3,5 m
- Rashladna ležeća vitrina 2,7 m
- Rashladna komora 3700 x 1700x 2600
- Rashladna vitrina zidna sa vanjskim motorom 4,2 m
- Radni sto rosfraj
- Radni sto rosfraj
- Sudoper rosfraj duboki
- Kutni pult crveni (natpis Mujić)
- Tri trgovačke vage – digitalne dvije sa stubnim ekranom i jedna niska
- Tri satare za sječu mesa
- Šest komada noževa, po dva žute, i po 1 crvene i crne boje
- 2 maseta za oštrenje noževa
- Mašina za mljevenje mesa od rosfraja CGT 32
- Top za pravljenje ćevapa

Klima uređaj sa vanjskim motorom LG ugrađena 1 kom
Dva stropna klima uređaja LG sa digitalnim zidnim komandama i vanjskim motorom
1 rolo zaštitna električna rešetka proizvođača ESTA
Video nadzor kompletan
Protupožarna zaštita – alarm
Radni kancelarijski sto sa laticama
Sećija 1 kom
Vanjska tenda sa reklamom „Mesnica“
Dva panja za meso
1 zidni ormar za garderobu
Jedan drveni sto,

kao i da tužitelju naknadi troškove postupka u iznosu od 5.514,75 KM, sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude.“

Protiv ove presude tuženi je po navedenim punomoćnicima blagovremeno izjavio žalbe kojima istu pobija u cijelosti s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbe uvaži, preinači prvostepenu presudu i odbije tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu troškova postupka prema priloženom troškovniku ili presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje. U obrazloženju žalbi tuženog se prije svega ukazuje na povredu odredbe člana 8., 123. stav 2. i 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku jer iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud propustio dati svestranu analizu i ocjenu svih sprovedenih dokaza kako materijalnih tako i subjektivnih dokaza, čime je doveo u pitanje pravilnost svog stajališta u pogledu odlučnih činjenica vezanih za osnovanost tužbenog zahtjeva, pa posljedično tome i mogućnost kontrole ocjene sadržaja sprovedenih dokaza od strane stranaka kroz žalbu, odnosno drugostepenog suda u okviru žalbenih razloga tuženog, te mogućnost preispitivanja pravilnosti i zakonitosti donesene odluke. Pored toga prvostepeni sud je propustio iskoristi svoje zakonsko ovlaštenje da sam izvede dokaz koji je bitno mogao utjecati na donošenje pravične odluke, a to je da pribavi odluku izvršnog suda kako bi se utvrdilo da li je ProCredit bank u izvršnom postupku otkupila i pokretnine koje su se nalazile u poslovnim prostorijama tužitelja, odnosno u tom predmetu izvršenika, a koju nekretninu je netom poslije kupio upravo tuženi. U vezi sa navedenim daje se detaljna analiza i ocjena izvedenih dokaza. Nadalje se ukazuje da je prvostepeni sud postupao po neurednoj i nepotpunoj tužbi te nije utvrdio da li je tužitelj vlasnik predmetnih stvari, a niti je utvrdio da li je tuženi bio savjestan ili nesavjestan posjednik, odnosno kako su u tom pravcu izostali materijalni dokazi i iz kojih bi se jasno moglo utvrditi o kojim uređajima je riječ u pogledu godine proizvodnje, nabavne vrijednosti, zbog čega vještak nije imao dovoljno ulaznih podataka koji bi mu omogućili dati valjan nalaz i mišljenje, a što je i vještak sam potvrdio da bi se uradila zakonita verifikacija stvari koje bi mogle biti osnov za donošenje zakonite presude u smislu izvršne isprave, a teret dokaza je upravo na tužitelju. Posebno sud ne primjenjuje odnosno nepravilno primjenjuje materijalno pravo kada donosi presudu kojom se nalaže povrat stvari i smatra pokretnim stvarima stvari poput tende i klime, bez obzira što su iste ugradnjom postale sastavni i pripadajući dijelovi zgrade. Stoga po ocjeni žalitelja sud je pogrešno primijenio odnosno nije primijenio odredbu člana 127. stav 1. i 2. Zakona o stvarnim pravima Federacije BiH. Shodno naprijed navedenom predlaže se donošenje odluke kao u uvodu podnesenih žalbi.

Odgovor na žalbe nije dostavljen.

Drugostepeni sud, nakon što je ispitao osporenu odluku u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), zaključio je slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Iz predmetnog stanja spisa proizilazi da je tužitelj putem punomoćnika dana 28.02.2020.godine podnio kod tog suda tužbu protiv tuženog radi povrata i predaje u posjed pokretnih stvari koje se nalaze u poslovnom prostoru mesnica „Mujić“ u Gornjem Vakufu-Uskoplju, koji poslovni prostor je sada u vlasništvu tuženog.

Među parničnim strankama nije sporno da su tužitelj i tuženi dana 24.01.2019.godne u advokatskoj kancelariji advokata Midhata Gekić iz Gornjeg Vakufa-Uskoplja sačinili ugovor o zakupu poslovnog prostora sa trajanjem od jedne godine tj. od 01.02.2019.godine do 01.02.2020.godine, koji je sačinila i obradila advokat Amra Gekić-Ferizović, sa sjedištem u istoj advokatskoj kancelariji, da su potpise na ovom ugovoru ovjerali kod notara Ivana Šarić iz Gornjeg Vakufa-Uskoplja, a da su drugi primjerak ugovora o zakupu sačinili samo za njihove potrebe i na kojem potpise nisu ovjerali kod notara, predmet istoga čini osim zakupa poslovnog prostora i korištenje opreme instalirane u poslovnom prostoru mesare na način da se zakupoprimac obavezuje zakupodavcu isplatiti iznos od 5.000,00 KM s danom potpisa tog ugovora te da u ovom ugovoru nije definisana i numerisana oprema koja se nalazi u poslovnom prostoru. Nije sporno da je tuženi tužitelju uplatio novčani iznos od 5.000,00 KM u dvije rate od po 2.500,00 KM, ali je sporna svrha ovih uplata. Također nije sporno da je tuženi u posjed inventara ušao sa danom 20.01.2019.godine tj. četiri dana prije potpisivanja ugovora o zakupu, da je ostao u posjedu inventara i opreme tokom trajanja izvršnog postupka i poslije upisa banke u zemljišnu knjigu, kao vlasnika poslovnog prostora sa 1/1 dijela, sve do danas, da je tuženi kupio predmetni poslovni prostor od banke temeljem ugovora o kupoprodaji zaključen pred notarom Vesnom Softić iz Sarajeva OPU-IP:1485/2019 od 19.12.2019.godine.

Sporno je da li je tuženi postao vlasnikom predmetnog inventara i opreme temeljem usmenog ugovora o kupoprodaji zaključenog između parničnih stranaka već u momentu zaključenja ugovora o zakupu odnosno da li je isplatama od po 1.000,00 KM tuženi od toga plaćao 700,00 KM po osnovu zakupnine prostora, a 300,00 KM po osnovu korištenja opreme i inventara, sporno je postojanje usmenog ugovora o kupoprodaji na način koji opisuje tuženi tj. da je sa tužiteljem ugovorio kupoprodaju pokretnih stvari koje se nalaze u poslovnom prostoru za koje su ugovorili kupoprodajnu cijenu od 11.000,00 KM, sporno da li su ugovorili da je uplata iznosa od 5.000,00 KM trebala biti vraćena tuženom, odnosno kao takva uračunata u kupoprodajnu cijenu od 11.000,00 KM i da li je tuženi tužitelju isplatio iznos od 6.000,00 KM krajem 2019.godine.

Radi razjašnjenja naprijed navedenog prvostepeni sud je ocjenom izvedenih materijalnih dokaza, saslušanja tužitelja i tuženog kao parničnih stranaka, iskaza svjedoka te nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka mašinske struke Miroslava Radoš shodno članu 8. i 123. Zakona o parničnom postupku i pravilnom primjenom pravila tereta o dokazivanju utvrdio slijedeće, a što se može sumirat na način, a to je : da su parnične stranke dobrovoljno potpisale oba ugovora i odredili svoje obaveze jedan prema drugome tako da zakupoprimac plati zakupodavcu novčani iznos od

5.000,00 KM na korištenje opreme instalirane u poslovnom prostoru mesare, a ne za deponovanje ovog iznosa ili za kupovinu predmetne opreme i inventara, da pokretne stvari koje su navedene poimenično u zahtjevu za predaju u posjed pokretnih stvari od 27.01.2020.godine se nalaze u poslovnom prostoru mesnice „Trako“, a koje su bile predmet ugovora o zakupu i korištenja stvari i opreme, a ovo pogotovo što tuženi u svom odgovoru na zahtjev od 27.01.2020.godine nije osporio popis tih stvari i opreme, a koji popis je učinjen nespornim i provedenim dokazom vještačenja po stalnom sudskom vještaku mašinske struke Miroslavu Radoš koji je iskazao i ukupno procijenjenu vrijednost istih u visini od 28.515,00 KM, što znatno premašuje iznos od 11.000,00 KM za koje tuženi tvrdi da je uplatio tužitelju temeljem zaključenog usmenog ugovora o kupoprodaji za kupovinu stvari i inventara zbog čega sud u konačnici nalazi da je tužitelj dokazao da je vrijednost opreme i inventara daleko veća od iznosa za koji tuženi tvrdi da je isplatio tužitelju, pa kako tuženi tu svoju tvrdnju u smislu da je ranije datih 5.000,00 KM koje su navodno trebale biti vraćene odnosno uračunate u kupoprodajnu cijenu od 11.000,00 KM, a da je ostatak od 6.000,00 KM uplaćen krajem 2019.godine, neosnovan obzirom da niti jednim dokazom nije dokazao ove činjenice. U pogledu prigovora tuženog „da se ne može opremom i inventarom smatrati zidna klima, stropna klima i vanjska tenda nego da su iste pripadajući dijelovi poslovnog objekta i da je to utvrđeno vještačenjem po vještaku građevinske struke za potrebe izvršnog postupka, kada je utvrđivana tržišna vrijednost poslovnog objekta koji je dosuđen ProCredit banci“, prvostepeni sud nije prihvati jer provedenim dokazom i to ugovora OUP-IP:1485/2019 proizilazi da je predmet kupoprodaje između tuženog i ProCredit bank d.d. bila nekretnina iz zk.ul.br. 1213 k.o. SP Gornji Vakuf, k.č.br. 14/10-dvorište i zgradište, poslovno stambena zgrada, dakle nije naznačeno da su sastavni dio tog objekta klima, stropna klima i vanjska tenda, i da sačinjena procjena nije rađena za potrebe ovog postupka, pa kako isti pripadaju opremi i stvarima instaliranim za potrebe djelatnosti mesnice, a što tužni nije osporio svojim odgovorom na zahtjev i predaju pokretnih stvari, a niti je na tu okolnost predložio vještačenje.

Dakle, prvostepeni sud u vezi sa navedenim cijeneći i iskaze svjedoka je zauzeo stav da su tuženi i tužitelj bili saglasni o svim bitnim sastojcima gore opisanih ugovora o zakupu poslovnog prostora, kako ovjerenog, tako i neovjerenog, da su prilikom zaključivanja istih imali saglasnost od ProCredit banke jer je u to vrijeme pokrenut i vođen izvršni postupak, koji je obuhvatao poslovni prostor, ali ne i pokretne stvari, pa kako je tužitelj dokazao da je vlasnik stvari, pa time i da ima pravo zahtijevati povrat istih od tuženog obzirom da se nalaze u njegovom posjedu, to je primjenom odredbi člana 67. Zakona o obligacionim odnosima i člana 127. stav 1. i 2. Zakona o stvarnim pravima Federacije BiH udovoljio tužbenom zahtjevu i obavezao tuženog da tužitelju preda u posjed pokretne stvari kako je to pobliže navedeno u izreci pobijane presude. Odluka o troškovima postupka donesena je na osnovu odredbe člana 386. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

Prednja odluka prvostepenog suda je pravilna i zakonita.

Suprotno navodima žalbe prvostepeni sud je postupao po urednoj i potpunoj tužbi u kojoj je na dovoljno jasan način navedeno koje stvari su predmet tužbe čiju predaju zahtijeva. Obzirom da tuženi nije osporio popis predmetnih stvari, a koje u svojoj cjelini predstavljaju inventar za određenu djelatnost tj. mesnicu, i koji su i po ocjeni ovog suda dovoljno opisani i mogu se razlikovati od drugih stvari, slijedom čega se u tom pravcu neopravdano prigovara od strane žalitelja.

Prvostepeni sud je cijenio sve izvedene dokaze kako pojedinačno, tako i dovodeći iste u međusobnu vezu pri tome jasno navodeći iz kog razloga prihvata odnosno ne prihvata određene dokaze, slijedom čega se neopravdano prigovara ocjeni izvedenih dokaza, pa time i na činjenično utvrđenje prvostepenog suda vezano za odlučne činjenice u predmetnom sporu.

S tim u vezi pravilno se prvostepeni sud pozvao na pravilo o teretu dokazivanja iz odredbe člana 126. Zakona o parničnom postupku, pa stoga tuženi neosnovano prigovara ocjeni suda vezano za navode tuženog, pa time i iskaze svjedoka u pogledu postojanja usmenog ugovora o kupoprodaji predmetne opreme i inventara i isplate kupoprodajne cijene. U tom pravcu prvostepeni sud je iznio potpuno jasne razloge zbog kojih ne prihvata postojanje usmenog ugovora o kupoprodaji, a koje razloge prihvata i ovaj sud u cijelosti pa se žalitelj radi nepotrebnog ponavljanja upućuje na potpuno činjenično i pravno obrazloženje prvostepenog suda.

Stoga, po nalaženju ovog suda prvostepeni sud je izvedene dokaze na glavnoj raspravi cijenio na način propisan odredbom člana 8. i 123. Zakona o parničnom postupku uz pravilnu primjenu pravila o teretu dokazivanja i na osnovu takve ocjene dokaza utvrdio činjenice od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari te kod naprijed utvrđenih činjenica, a suprotno navodima žalitelja, pravilno primijenio materijalno pravo i za ovakvu svoju odluku dao potpune i jasne razloge u obrazloženju pobijane presude tj. na način kako je to propisano odredbom člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku.

Prema tome, kako je tužitelj dokazao da je kao vlasnik pokretnih stvari po osnovu ugovora o zakupu poslovnog prostora i korištenja opreme i inventara iste predao tuženom, da se iste nalaze u posjedu tuženog, i da tuženi po zahtjevu istoga nije vratio predmetne stvari i opremu te kako izvedenim dokazima nije uvjerio ni ovaj sud da je u međuvremenu postao vlasnik istih, pa time i da ima osnova da zadrži predmetne stvari (član 109. stav 3. Zakona o stvarnim pravima F BiH „Službene novine F BiH“, broj 66/13 i 100/13), slijedom čega se neopravdano prigovara pravilnosti i zakonitosti tako donesene odluke. Činjenica da je tužitelj u međuvremenu te iste stvari prodao trećem licu, ne čini da isti nema pravo zahtijevati predaju navedene opreme i inventara, odnosno da je time izgubio aktivnu legitimaciju, je bez utjecaja obzirom da je obaveza prodavca da prodane stvari preda, pa kako se ne može zaključiti iz izvedenih dokaza da je pravo potraživanja istih prenijeto na kupca (član 109. stav 5. Zakona o stvarnim pravima) te kako tužitelj zahtijeva predaju istih po osnovu navedenog ugovora o zakupu istekom ugovorenog roka čija valjanost nije dovedena u pitanje, to se i iz ovog razloga neopravdano napada pravilnost i zakonitost donesene odluke.

Odluka o troškovima postupka donesena je uz pravilnu primjenu člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH i člana 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH“ broj 22/04 i 24/04).

U pogledu ostalih razloga žalbi ovaj sud nalazi da isti nisu od uticaja na drugačiju odluku ovog suda, pa ih nije posebno ni obrazlagao u smislu člana 231. Zakona o parničnom postupku.

Stoga, kako nije bilo povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi kao drugostepeni po službenoj dužnosti, a niti povreda na koje se žalitelj poziva u žalbi, to je ovaj sud odlučio kao u izreci presude temeljem člana 226. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

Predsjednica vijeća

Stana Imamović

Sudija
Alma Islamović

Predsjednica Građanskog odjeljenja

Mirjana Grubešić